

Odpouštění

Napadlo mě při psaní poslední 105 PLUS, že odcházení často úzce souvisí s odpouštěním. Když ráno opouštíme byt, snažíme se před odchodem ještě to či ono srovnat a urovnat, pokud někam odjíždíme nebo někdo blízký odjíždí nám, máme potřebu si s ním narovnat vše, co je snad zamířeno a v nepořádku, a když pak člověk odchází z tohoto světa nadobro, často prosí za odpouštění a sám odpouštění dává. Je to asi vrozená vnitřní potřeba být, žít a odcházet v souladu s řádem světa, který v sobě cítíme a kterému někdy říkáme třeba svědomí.

Není to vždy jednoduché. Někdy cítíme hluboké zranění i po dlouhých letech, někdy nám kdosi ublížil tolik, že nám změnil celý život tím, že změnil náš přístup ke světu a hlavně přístup k sobě samému. A i když se snažíme a kolikrát jsme přesvědčeni, že jsme odpustili, že je to srovnané, nastane situace, kdy se objeví myšlenka „to kvůli němu se mi teď tohle děje, to kvůli ní jsem na tom takhle“.

Čím dávnější je ona křivda, čím bližší osoba nám ublížila, tím je to horší. Tím obtížněji se odpouští.

Přitom, no ano, kdyby se nestalo kdysi to či ono, zřejmě by nás vedly kroky životem jinam a jinak bychom se stavěli k příležitostem i k překážkám, ale bychom dnes takoví, jací jsme? Na všech těch bolestech a trápeních jsme přece vyrostli a zpevněli, dokázali jsme často překonat nejen různá úskalí, ale především sami sebe.

Stojíme tu teď takoví právě kvůli tomu, co se nám stalo. Jsme tu teď právě takoví, jací jsme, DÍKY tomu, co se nám kdy stalo. Je to zarážející zjištění a nejspíš se najde málokdo, kdo opravdu upřímně dokázal poděkovat tomu, kdo mu ublížil. Ale možná mu snáz odpustí.

Možná třeba dokáže sám za odpouštění poprosit. Alespoň v duchu, na dálku.

Myslela jsem na to, když jsem zapalovala rituálně svíčku v kamenné lampě. Myslela jsem na

mámu, jejíž duše je někde mezi světy, jako by se bála opustit tento a odejít na onen. Je těžké i v takovou chvíli beze zbytku odpouštět. Je těžké poděkovat za život a za to dobré, když se zdá, že to zastírá to zlé. Ale to zlé bylo k něčemu dobré, pro mě nakonec ano, mami.

Než svíčka dohořela, prosila jsem za odpuštění. Někdy může být člověk pro druhého zklamáním, aniž by cokoli provedl mimo to, že se vůbec narodil a že se narodil právě takový. Tohle pochopit, k tomu někdy vede hodně dlouhá cesta. Je asi zvláštní se za to omlouvat, ale možná, že takové odpuštění povede ke smíření, k pokoji duše, která zdá se nezná klid.

Ráno jsem měla zvláštní pocit. Úlevy a lehkosti. Možná se té noci vůbec nic nestalo a já si to jen namlouvám. Možná se stalo mnohé.

Někdy je obtížné nebo nemožné dát a vyžádat si odpuštění přímo. Pak má asi nějaký podobný rituál odpouštění svůj smysl. Alespoň pro mě ho měl.

Vyšlo na Zvířetníku 7.11.2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-odpousteni-039-/p_zviretnik.aspx?c=A171106_20381_9_p_zviretnik_kosa

{fshare}